

Η Ενωτική Εκκλησία τα βάζει με την ομοσπονδιακή κυβέρνηση

Η Ενωτική Εκκλησία της Αυστραλίας (Uniting Church) έχει ξεκινήσει εκστρατεία για να μπορέσει να διατηρήσει ανοιχτό το κέντρο κράτησης προσφύγων στο Inverbrackie, στα Adelaide Hills προκαλώντας την οργή της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

Ο Συνασπιμός είχε δηλώσει πριν από τις εκλογές ότι θα κλείσει το κέντρο κοντά στο Woodside, αν σχηματίσει κυβέρνηση. Η Ενωτική Εκκλησία με τη σειρά της δήλωσε ότι θεωρεί το κέντρο Inverbrackie, που παλαιότερα ανήκε στο υπουργείο εθνικής άνμυνας, ένα από τα πιο ανθρώπινα και καλά οργανωμένα κέντρα της Αυστραλίας και ο αντίτυπος της καπάργυπτος του για την τοπική οικονομία θα είναι πολύ μεγάλος.

Ο πρόεδρος της Ενωτικής Εκκλησίας της Αυστραλίας, Αιδεσμότατος Andrew Dutney, είπε ότι το κέντρο δεν ταριχάζει με την αυστηρή πολιτική της κυβέρνησης. "Αυτή η απόφαση δείχνει πόσο εσφαλμένη είναι η πολιτική για τους αιτούντες άσυλο στη χώρα μας. Το θέμα δεν είναι αν θα διατηρήσουν τα κέντρα κράτησης ανοιχτά ή αλλά να κλείσουν το συγκεκριμένο επειδή κάνει καλή δουλειά και συμπεριφέρεται ανθρώπινα σους πρόσφυγες. Κάποιοι επέκριναν το Inverbrackie ως πάρα πολύ ωραίο για τους αιτούντες άσυλο", είπε ο Αιδεσμότατος Dutney και πρόσθεσε ότι "ο πυρήνας του θέματος είναι ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζονται οι αιτούντες άσυλο, σαν να είναι μια απειλή ή άπλοτοι ανθρώποι, ή άπομα που παραβαίνουν το νόμο. Κανένα από αυτά τα πράγματα δεν είναι αλήθεια και αυτό το επιβεβαιώνουν και τα στοιχεία. Είναι ανθρώποι που έχουν ανάγκη τη φροντίδα της διεθνούς κοινότητας".

Ο υφυπουργός Υποδομών, Jamie Briggs, δήλωσε ότι ο ισχυρισμός του Αιδεσμότατου Dutney πως η κυβέρνηση θα κλείσει Inverbrackie επειδή πάντα πολύ φιλικό για τους πρόσφυγες στερείται σοβαρόπτας και πρόσθεσε ότι η κυβέρνηση δεν έχει σκοπό να βλάψει τους ανθρώπους. Ο κ. Briggs είπε ότι το κέντρο θα κλείσει επειδή δεν χρειάζεται πλέον. "Αυτό που έχουμε πει είναι όταν μπορούμε, θα κλείσουμε τις εγκαταστάσεις επειδή κοστίζουν πάνω από 40 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο".

«Δεν έφυγα από την Ελλάδα, με έδιωξε»

«Είναι μια πατριωτική επιλογή -όπως την εννοώ- να μη θεωρώ τον εαυτό μου Ελληνα αυτίς της Ελλάδας και να πορευτώ μαζί με τους αχρείους, που ακόμη ανέχεστε», δηλώνει στην «Κ.Ε.» ένας απρόθυμος μετανάστης στην Αυστραλία

Όταν άνοιξα μία από τις φωτογραφίες που έστειλε στο e-mail μου, για λίγο σάστισα. Εμεινα να παραπρώ τον πιτσιρικά που κρατά ο Αλέκος Μάρκελλος στην αγκαλιά του, το μικρό του πρίγκιπα, τον Ερμή.

Γελάνε. Και είναι το γέλιο τους τόσο δυνατό, ώστε μπορώ να το ακούσω. Ν' ακούσω τη φωνούλα του παιδιού που μια μέρα το βούτηξε η μάνα του κι ο πατέρας του, το έβαλαν σ' ένα αεροπλάνο κι έφυγαν στην Αυστραλία για μια καλύτερη ζωή...

Συνέβη λίγο αργότερα απ' όταν ο γιος του Αλέκου διαγνώστηκε με το Φάσμα του Αυτισμού στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κι εκείνος ρώτησε σοκαρισμένος την καθηγήτρια του Πανεπιστημίου τι πρέπει να κάνει για το καλό του παιδιού του. Εκείνη του απάντησε: «Ε, να το ψάξετε, πρέπει να τον βοηθήσετε». Θυμάται εκείνη τη μέρα «ως την τελευταία φάλτσα νότα μιας πεθαμένης χώρας. Η τραγικότερη, αλλά όχι η μόνη».

Και μετά; «Για να έρθω στην Αυστραλία και να προλάβει το παιδί ένα σημαντικό πρόγραμμα, που έκανε τη διαφορά, χρειάστηκε να πάρω εντολή εισαγγελέα, για να πληρωθώ χρήματα που μου χρωστούσαν από τα επεισόδια της σειράς «Η Μεγάλη Αλλαγή» στην EPT. Καμία αυταπάτη. Στο αεροπλάνο κοιμήθηκα ήσυχος, πριν καν απογειωθεί από την Αθήνα».

ΤΙ ΠΗΡΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΜΗ;

Όταν ο γιος του Αλέκου διαγνώστηκε με το Φάσμα του Αυτισμού στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, εκείνος ρώτησε σοκαρισμένος την καθηγήτρια του Πανεπιστημίου τι πρέπει να κάνει για το καλό του παιδιού του. Εκείνη του απάντησε: «Ε, να το ψάξετε, πρέπει να τον βοηθήσετε». Θυμάται εκείνη τη μέρα «ως την τελευταία φάλτσα νότα μιας πεθαμένης χώρας. Η τραγικότερη, αλλά όχι η μόνη».

- Ο εγωισμός και ο εαυτός μας δεν είναι δυνατόν να χαράσσουν το μονοπάτι μας, γιατί υπάρχει πάντα κάτι καλύτερο, αξιολογότερο από αυτό που θεωρούμε καλό, για να δοθούμε, και μας ξεπερνά. Ο εγωισμός είναι η αρρώστια σήμερα. Με τον Ερμή ξεπέρασα το θάνατο για πλάκα.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΗΣ

Ποιος είναι ο Αλέκος Μάρκελλος; Λέει πως υπήρξε αγρότης, οικοδόμος, βιομηχανικός εργάτης, χημικός καυσίμων, ξενοδόχος, dj, «μπαράκιας», επιχειρηματίας και «από χόμπι δημοσιογράφος». Χειμαρρώδης. Εχει πείσει τον εαυτό του πως ποτέ δεν έκανε αυτό

που ήθελε.

Γιατί έφυγες από την Ελλάδα;
- Δεν έφυγα, με έδιωξε...

Γεννήθηκε στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας το 1965. Μετανάστης το '57 ο πατέρας του από την Ελλάδα, το ίδιο και η μάνα του από την Αγγλία. «Επέστρεψε για επίσκεψη ο πατέρας το '66, άφησε πίσω τη μάνα να δουλεύει το πρατήριο βενζίνης στο Σίδνεϊ. Ήθελε να γνωρίσουν οι γονείς του τουλάχιστον τον αδερφό μου, το εγγόνι τους. Δεν άντεξε να γυρίσει, κάλεσε τη μάνα να έρθει στην Ελλάδα. Με έφερε στην Κόρινθο δύο μηνών, Φλεβάρη του '66. Τι πρωίδα. Θυμάμαι να τη δέρνουν γιατί δεν ήξερε να φτιάχνει παστίτσιο, γιατί «τους τύλιξε το γιο». Αργότερα, πολύ άδικα αργότερα, την αγάπησαν. Δεν ήταν κακό, αντίθετα, ήταν καλό. Το πολιτισμικό σοκ όριζε στάσεις ζωής. Τα παιδικά μου χρόνια ήταν πολύ, πολύ φτωχά και αγροτικά. Στα επτά μου πάγιανα στο κτήμα να μαζέψω πορτοκάλια και μετά στην τάξη στο σχολείο με έδερναν οι δάσκαλοι γιατί κοιμόμουν. Ενας, επί χούντας, με έδειρε άγρια, επειδή ήμουν ξανθός και στην παρέλαση δεν φόρεσα στολή τσολιά, παρ' όλο που ήταν υποχρεωτικό. Σκληρά, όμορφα με τον τρόπο τους, παιδικά χρόνια.

Πώς είναι η Αυστραλία στην καθημερινότητά της;

- Προχθές, καθ' οδόν προς το σχολείο του παιδιού, κλειστός ο δρόμος, περιπολικά, ταινίες. Ατύχημα, σκέφτηκα. Ρωτώ μια αστυνομική και μου απαντά: «Είναι μια τραυματισμένη αλεπουδίτσα στο δρόμο, μη ρισκάρουμε, έρχεται το ασθενοφόρο, συγγνώμη για την ταλαιπωρία». Εχει και πολλά κακά, αλλά ας είχε η Ελλάδα το 1% από τα καλά της και τα συζητάμε.

Τώρα, τι συζητάμε;

- Πολλά. Ενα από αυτά: ταρίφας στο Ελληνικό. Επέστρεψα από το Λονδίνο. Εγώ, ξανθός με κοστούμι, ο ιδανικός βλάκας τουρίστας. Με ρωτά στα αγγλικά: «Πού πάμε?». Απαντώ στα αγγλικά: «Σύνταγμα, Μεγάλη Βρετανία». 25.000

δραχμές για μία διαδρομή 300 δραχμών! Με σπαστά αγγλικά μού είπε πως είναι μαλακία ξενοδοχείο και πρότεινε να με πάει σε ένα καλύτερο του ξαδέρφου του στην Ελευσίνα, που έχει και πουτάνες. Στο Σύνταγμα είδα ένα περιπολικό και του λέω ελληνικότατα: «Μεγάλε, για πάσε δεξιά πίσω από το φάρο, θα σε σκίσω». Την επόμενη μέρα μου ζήτησε ο Κακαουνάκης να του τη χαρίσω, είχε φαμίλια κ.λπ. Δεν... (τον Νίκο, για δικούς μου λόγους, τον εκτίμησα αργότερα, ελαφρύ να 'ναι το χώμα...). Τι έχω αγαπήσει στον Ελληνα; Μα την απέραντα πανέμορφη ψυχή του αυθόρυμπου, το απρόβλεπτό του, τον Ζορμπά. Τη δική του αλήθεια για τη ζωή, πέρα από κράτη και κυβερνήσεις, τον Σεφέρη και τον Καζαντζάκη του καθημερινού ανθρώπου. Άλλα οι πολλοί έχουν μέσα τους πολλά αμορφωσά και εμπάθεια. Αυτά τους κάλασαν...

ΟΙ ΡΙΖΕΣ

Θα επιστρέψεις;

- Μου λείπει η θάλασσα και η φυσική ομορφιά της. Αγαπάω τον τόπο και την ιστορία του. Το πχόχρωμα, το δείλι. Τις ρίζες μου. Θα ξανάρθω μόνον ως Αυστραλός πολίτης και θα ξαναφύγω. Θα έρθω, γιατί θα χρειαστεί να αποχαιρετήσω ανθρώπους. Η μάνα δεν άντεξε, ο πατέρας δύσκολα. Ο ένας αδερφός κατέρρευσε. Τίποτε διαφορετικό από την αλήθεια ενός πονεμένου τόπου. Και θα ξαναφύγω.

Εκαφες το διαβατήριό σου;

- Είναι δύσκολο να καταλάβει κάποιος την ένταση που μου προκαλεί η καταστροφή που έχει συντελεστεί σε τόσους αγαπημένους ανθρώπους εκεί. Καλούς ανθρώπους. Αυτή η επιλογή σιγόβραζε μέσα μου με κάθε μείλ, μπήνυμα, κατάρρευση ή αυτοκτονία ανθρώπων, που έκαναν απλά καλό στην Ελλάδα. Είναι μια πατριωτική επιλογή -όπως την εννοώ- να μη θεωρώ τον εαυτό μου Ελληνα αυτίς της Ελλάδας και να π